

©Consiliul Europei/Curtea Europeană a Drepturilor Omului, 2013. Această traducere a fost efectuată de către Grefa Curții și nu obligă Curtea. Pentru mai multe informații, a se vedea referințele cu privire la drepturile de autor de la sfârșitul prezentului document.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2013. This translation was prepared by the Court's Registry and does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2013. La présente traduction a été effectuée par le greffe de la Cour et ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

Georgel si Georgeta Stoicescu c. României – 9718/03

Hotărâre din 26.7.2011 [Secția III]

Articolul 8

Articolul 8-1

Respect pentru viața privată

Atacul unor câini vagabonzi asupra unei femei în vârstă, într-un oraș în care această problemă era frecventă: *încălcare*

În fapt – În 2000, a doua reclamantă, o femeie în vârstă, a fost atacată, mușcată și trântită la pământ de o haită de câini vagabonzi, într-un cartier rezidențial din București. În urma incidentului, ea a devenit amnezică, suferind de dureri ale umerilor și coapselor și avea dificultăți de deplasare. De asemenea, ea trăia într-o permanentă stare de anxietate și nu părăsea niciodată domiciliul său de frica unui alt atac. În 2003 ea a devenit complet imobilă.

Ea a introdus o acțiune în despăgubire împotriva primăriei locale. Deși tribunalul de primă instanță i-a dat câștig de cauză pe fond, acțiunea sa a fost respinsă în apel din motiv procedural, și anume că primăria nu avea calitate procesuală pasivă în cauză, deoarece agenția pentru supravegherea animalelor era sub autoritatea consiliului municipal. Prin urmare, reclamanta a introdus o acțiune împotriva consiliului municipal, însă în zadar, deoarece agenția pentru supravegherea animalelor încetase să existe în această perioadă și responsabilitatea pentru câinii vagabonzi a fost încredințată primăriei.

De la mijlocul anilor 1990, mass-media națională și internațională raportează în mod regulat asupra numărului mare de câini vagabonzi în România și atacurilor ce au cauzat vătămări corporale grave sau chiar decese. În anul 2000, numai în orașul București, erau aproximativ 200 000 câini vagabonzi. În martie 2001, primarul de București a decis să recurgă la eutanasierea câinilor vagabonzi, ținând cont de statisticile ce indicau dublarea numărului câinilor vagabonzi în oraș între anii 1996 și 2001 și că în 2000 circa 22 000 persoane au necesitat îngrijire medicală în urma atacurilor.

În drept – Articolul 8: Curtea a trebuit să determine dacă autoritățile statale au eșuat în obligația lor de a proteja integritatea fizică și psihologică a celei de-a doua reclamante. Era cert că autoritățile române dispuneau de informații ample și detaliate cu privire la problema numărului mare de câini vagabonzi, în special în municipiul București, și asupra riscului pe care aceștia îl reprezintă pentru populație. Regulamente privind instituirea structurilor specifice de supraveghere a câinilor vagabonzi erau în

vigoare chiar înaintea atacului asupra celei de-a doua reclamante în 2000. După atac, aceste reglementari au fost modificate de mai multe ori. În 2001, autoritățile au recunoscut existența unei probleme speciale și au adoptat o legislație care prevedea capturarea, sterilizarea sau eutanasierea câinilor vagabonzi. Cu toate acestea, situația a rămas critică, numai în orașul București, mii de persoane fiind vătămate de câinii vagabonzi. În hotărârea sa din 19 iunie 2001, tribunalul de primă instanță, a constatat că agenția pentru supravegherea animalelor, o instituție publică, nu a luat toate măsurile necesare pentru a evita punerea în pericol a vieții, sănătății și integrității fizice a populației. Totodată, această hotărâre a fost anulată din motive procedurale și tentativele ulterioare ale reclamantei să obțină o hotărâre judecătorească ce i-ar recunoaște o reparație corespunzătoare, au fost în zadar.

Pe lângă afirmația că responsabilitatea pentru situația generală privind câinii vagabonzi în România aparține inclusiv și societății civile, Guvernul nu a prezentat nicio informație privind măsurile concrete luate de autorități la momentul faptei, pentru a pune în aplicare cadrul legislativ existent cu scopul soluționării problemei grave de sănătate publică și pericolului pentru integritatea fizică a populației reprezentată de numărul mare de câini vagabonzi. Printre altele, Guvernul nu a menționat dacă reglementările sau practicile în vigoare, erau capabile să ofere despăgubiri adecvate victimelor. Această situație pare să continue. În circumstanțele specifice ale spetei, prin neluarea măsurilor suficiente pentru soluționarea problemei câinilor vagabonzi și neoferind celei de-a doua reclamante o despăgubire adecvată cu titlu de prejudiciu suferit, autoritățile nu au îndeplinit obligația pozitivă de asigurare a respectului vieții private a reclamantei.

Concluzie: încălcare (șase voturi pentru și unul împotrivă)

Articolul 6 § 1: Respingerea unei acțiuni în justiție în baza interpretării capacității juridice a unei autorități pârâte, raportată cu cea a unuia dintre departamentele sau organele sale executive, poate invoca o problemă în temeiul articolului 6 § 1. Conform legislației relevante, primăriile sunt organele executive ale consiliilor municipale, aceștia din urmă fiind responsabili pentru crearea structurilor responsabile pentru câinii vagabonzi și primăria pentru punerea în aplicare a politicilor specifice. Deoarece în speță, ștampila agenției pentru supravegherea animalelor purta numele primăriei, a doua reclamantă putea crede în mod rezonabil, că primăria avea calitate procesuală în materie. În contextul schimbărilor organizaționale locale în domeniul supravegherii animalelor, era disproporționată impunerea obligației celei de-a doua reclamante să identifice autoritatea împotriva căreia urma să înainteze acțiunea în justiție, astfel încât nu a fost găsit justul echilibru între interesul public și drepturile reclamantei. Astfel, reclamanta a fost lipsită de posibilitatea clară și concretă de a solicita despăgubiri.

Concluzie: încălcare (unanimitate).

Articolul 41: 9 000 EUR cu titlu de prejudiciu moral.

(A se compara cu *Berü c. Turciei*, n° 47304/07, 11 ianuarie 2011, Notă informativă n° 137)

© Consiliul European/Curtea Europeană a Drepturilor Omului, 2013.

Limbile oficiale ale Curții Europene a Drepturilor Omului sunt engleza și franceza. Această traducere a fost efectuată de către Grefa Curții. Ea nu obligă Curtea, care, de altfel, nu își asumă nicio responsabilitate pentru calitatea acesteia. Ea poate fi descărcată din baza de date a jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului HUDOC (<http://hudoc.echr.coe.int>) sau din orice altă bază de date căreia HUDOC i-a transmis acest document. Traducerea poate fi reprodusă în scopuri necomerciale cu condiția ca titlul cauzei să fie citat în întregime împreună

cu indicația de mai sus privind drepturile de autor. Orice persoană care intenționează să utilizeze fragmente din prezenta traducere în scopuri comerciale este rugată să contacteze adresa următoare: publishing@echr.coe.int.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2013.

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was prepared by the Court's Registry. It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2013.

Les langues officielles de la Cour européenne des droits de l'homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée par le greffe de la Cour. Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>), ou de toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante : publishing@echr.coe.int.